

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

I. Meditatio: de Regno Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

tiar ego, moriar ego amore vestri, totus sim vester, nullus meus! Ex vita manuscripta Alphonsi Rodriguez.

MEDITATIO I.

De Regno IESU Christi.

Ab hac Meditatione Hebdomadam secundam Exercitiorum spiritualium, S. P. N. orditus est.

ORATIO PRÆPARATORIA, &

PRÆLUDIUM I. ex Exercitijs S. P. N. desumendum, ut spectare nos imaginemur Synagogas, villas & oppida, quæ prædicans Christus pertransibat.

PRÆLUDIUM II. itidem ex S. P. N. ut nempe petamus à Deo, ne obsurdescamus, vocante nos Christo, sed ad sequendum & obtemperandum prompti simus.

PUNCTUM I. Considera, si Rex aliquis, divinitus electus in Principem & Ducem omnium Christianorum, omnibus dotibus regis ornatus, suaderet suis subditis, ut cum eo ad subjugandos infideles, magna sibi damna, & illis maiora inferentes, ad bellum pergerent, promitteretque illis, se ad omnia incommoda primum futurum, nec aliter victurum, quam illi, nec triumphaturum sine gloria eorum. Quid subditi illi tam bono Regi responderent? quomodo
fe

se illi ad omnia offerrent? siquidem de fortunis eorum, & de illis ipsis res ageretur. Sed quis ille Rex? Ecce, Dominus Jesus Christus, Filius Dei unigenitus, iste de cœlo venit mittere gladium, indicit bellum mundo, carni, Sathanæ, perfidiæ, vitijs omnium hominum; alloquitur te, ut pergas cum illo ad hoc bellum; commeatum gratiarum suarum, immò & annonæ Sacri Corporis sui tibi suppeditat: Sudores, dolores & vulnera prior subire vult: primus ad ardua omnia præit tibi; tuum duntaxat erit, sequi illum. Non alio cibo vesceris, non alijs vestimentis & insignibus vestieris, nisi quibus ille; post bellum, ipse imponet tibi coronam. Quid ergo Regi huic tuo respondebis? quomodo eum non sequeris? quomodo non indices amoris proprio, & sensualitati tuæ bellum? Alloquere itaque Dominum tuum, & dic, ut olim Ethai ad Regem David: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam, in quocunque loco fueris, Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus.* 2. Reg. cap. 15.

II. Audi Christum Regem in particulari proponentem tibi, in quo eum imitari debeas. 1. in abnegatione tui ipsius. 2. in portanda cruce omnium adversitatum. 3. in vera spiritûs paupertate, castitate, obedientia, &c. Responde ergo Regi tuo, & dic: *En, O Rex*

Rex supreme, ac Domine universorum, tuâ ego, licet indignissimus, fretus tamen gratiâ & ope, me tibi penitus offero, meâque omnia tuæ subiicio voluntati, attestans coram infinita bonitate tua, in conspectu gloriosæ Virginis Matris tuæ totiusque curiæ cœlestis, hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut, quàm possum proximè, te sequar, & imiter in ferendis iniurijs, & adversis omnibus, cum verâ spiritûs, tum etiam rerum paupertate.

III. Audi Christum Regem exquirentem à te, quam mercedem pro laboribus cum eo toleratis habere velis? respondéque Domino tuo: *nolo mi Domine quidquam aliud, nisi te ipsum*, hoc est, intimam notitiam & amorem tui, procul consolationes, non solum mundanæ, sed & spirituales, procul omnis æstimationis, & commoditas! Tu mihi solus es adæquata merces: Te mihi solum da, & sufficit. Protestor insuper, Domine mi, quòd nec gloriam æternam velim, quatenus bona mihi est, sed quia dignus es, ut per gloriam meam Tu glorificeris, & in æternum amaris à me, & ab omni creatura. Fac ergo
Domine mi, ut vivam ego, jam non ego, sed tu vivas in me!

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCT.

DOCTRINA PRACTICA
 Tempore Matutino diei sextæ
 relegenda.

*De æstimatione, & amore Vocatio-
 nis Religiosæ.*

Gratiam Vocationis Religiosæ, esse do-
 num Dei præstantissimum, & gratiam gra-
 tiarum, sic declaro.

Primò, quia est gratia secundi Baptismi,
 ut docent SS. Patres, & cum illis S. Thomas,
 2. 2. q. ult. a. 3. asserens, Religiosum, si post
 emissionem trium Votorum religiosorum
 statim moreretur, statim rectè ad cœlum
 evoluturum, non secus ac is, qui susceptô
 Baptismô statim moreretur. Hac occasione
 innuo praxim utilissimam, post singulas
 confessiones Sacramentales renovandi Vota
 religiosa; hæc enim Religiosorum Votorum
 renovatio ad abolendam pœnam peccatis
 debitam magnæ est efficacix, & fortè tantæ,
 quantæ est prima eorundem nuncupatio.

Secundò, quia gratia vocationis religiosæ
 est gratia cujusdam martyrij, cum hoc solo
 discrimine, juxta S. Bernardum *serm. 30. in
 Cant.* quòd vitæ Religiosæ Martyrium hor-
 rore sit mitius illò, quò corpus perimitur,
 sed diuturnitate sit molestius, sitque per mo-
 dum

dum cujusdam holocausti, quod lentè concrematur.

Tertiò, quia gratia vocationis religiosæ est infallibilis arrha, & irrefragabile privilegium vitæ æternæ; nequè enim fallere aut falli potest Veritas ipsa, quæ tamen universaliter pronuntiavit, *Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut Patrem, aut Matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Præ alijs autem Religiosis id conferre dignata est divina bonitas Societati nostræ, quòd perseverantia in illa sit semper connexa cum dono perseverantiæ in gratia finali, & cum æternitate sancta, juxta revelationem S. Francisco Borgiæ factam, quam typis vulgârunt P. Nicolaus Lancicius in *Tract. de Institut. Soc. affectu 98.* & Pater Michaël Staudacher in libello, cui titulus: *Centum affectus amoris divini.*

Quartò: quia sequi gratiam vocationis religiosæ, & inire statum religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, & salvatio salvationi æternæ prævia: agnovit veritatem hanc, sed nimis serò (nam primùm ante mortem) Anno 1652. Pragæ R. D. Joannes Janderus, Brünæ dimissus Anno 1644. qui post multa infortunia, cum extremum diem sibi imminere cerneret, expetiit Confessarium è Societate, per quem supplicavit Patri Vice-

Vice-Provinctiali, ut ante mortem vota Societatis emittere posset, quod & fecit multis cum lachrymis: dein inter cætera testamenti locò hæc scripsit, & consignavit: *Testor, Societatem Iesu esse beatitudinem terrestrem, ita ut si alia speranda non esset, ista ad hominem omni beatitudine cumulandum sufficiens foret. Testor, illam esse margaritam, quam si ego auro & sanguine redimere possem, auro & sanguine redimerem.* Et hæc verba ab isto homine non sola mors, sed veritas extorsit; cùm enim beatitudo sit status omnium aggregatione bonorum perfectus, atque in re nihil aliud sit, quàm cognitio & amor Dei, beatitudo hujus vitæ consistit in cognitione & amore Dei proportionato huic vitæ: in quo autem statu est major cognitio & amor Dei, quàm in statu Religioso?

Quintò, quia deficere à gratia vocationis religiosæ, & à statu Religioso, est summa hujus vitæ infelicitas, maledictio, & damnatio prævia damnationi æternæ. Veritas hæc per naturalem sequelam sequitur ex præcedente; cùm enim oppositorum opposita sit ratio, si inire statum religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, deficere ab illo, summa erit hujus vitæ infelicitas. Hanc infelicitatem S. Bernardus, *de modo bene vivendi cap. 20.* mellifluè licèt, plenis tamen amaritudine verbis sic expressit; *Qui con-*
gre-

gregationem sanctam relinquunt, & ad sæcularem vitam descendunt, à Societate Dei elongantur, atque dominio diaboli subjungantur. Non desunt Historiæ, id ipsum comprobantes.

Anno 1575. Viennæ Austriæ moriens unus è nostris, ante ipsum agonem renidenti vultu subridere cœpit: non ferens insuetam hanc in tam nubilo mortis tempore serenitatem, is, qui moribundum disponebat, ait: Non est tempus ridendi, frater mi, sed iudicium Dei præstolandi. Cui ille, ne quæso, turbet te hæc mea hilaritas, Pater! Angelus Custos meus ostendit mihi ignitum montem, & plurimos in eo damnatos, dixitque mihi, eos omnes dimissos esse à Societate; cum ergo ego per gratiam Dei moriar in Societate, superabundo gaudiô. Sic ille quidem anticipatò obtinuit promissum illud Christi, *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis, Luc. 7.* Sed simul confirmavit illud, ne sanguineis quidem lachrymis eluendum: *Qui à Societate Dei elongantur, dominio diaboli subjungantur.*

Tanti igitur est coram Deo gratia vocationis Religiosæ, ut meritò gratia gratiarum dici possit, ad quam dignè observandam hæc possunt Religioso subservire praxes.

- I. Non tantùm ipsam vocationem religiosam plurimi æstimare & amare, sed etiam omnia connexa cum illa, nempe omnia præscripta à Religione, quamvis videantur exigua:

exigua: cū enim accessoria sequantur naturam principalis, cui placet principale, eisdem placere accessoria, necesse est.

2. Paratum esse ad omnia ardua molestaque toleranda, pro vocatione & cum vocatione: Sic erat paratus B noster Aloysius, de quo P. Mutius Vitellescus Generalis, in quadam exhortatione Romæ habitâ (ut legi in manuscriptis P. Gasparis Druzicki) retulit, se ex ore ipsius audivisse resolutionem ejusmodi: *si per unum tantum momentum in Societate esse debuissim; & per inferni pœnas ad id pervenire me oportuisset, elegissim illas, Pater, ut in Societate essem.*

3. Devovere seipsum Religioni in mancipium ac jumentum, cum omnibus obligationibus mancipio ac jumento competentibus. Usus est praxi hac memoratus P. Gaspar Druzicki, ut adnotavi in vita ejus, cap. II. fecerat enim in quadam protestatione talem cum Societate contractum: *tuum erit, ô S. Societas, imperare mihi abjectissima, & vilissima; meum erit obtemperare absque mora, murmure, excusatione, differentia, &c. Nolo rationem meam haberi in ulla re, &c. Nolo pro laboribus ullis meis ullam gratitudinem ostendi, sed omnia tanquam mancipii opera sepeliri, ac contemni. Licet tibi, post vires & annos exhaustos, me a consortio tuo arcere, sordibusque solis everrendis, aut pecudibus curandis deputare. Licet tibi*
me

me morbo afflictum, vel morti vicinum, omni solatio corporali destituere, & tanquam canis veterarij ulcus non curare; licebit tibi, meum cadaver, sepulturâ asinorum, & bestiarum, vel inhumatum abiicere, vel in sterquilinio sepeliri jubere. O Mancipium, libertate Filiorum Dei dignissimum!

4. Ex amore vocationis religiosæ vestem religiosam exosculari, quoties induitur, exiitûrque: Cui exosculatiōi adnexa est indulgentiâ, ut videre est apud Lezanam, Verbô: *Habitus*. Et verò quidni appeties deosculerisque, religiose, vestem tuam, cum hæc sit vestis nuptialis, in qua à convivio cœlesti, non excluderis, & scito, te in pullo Societatis vestitu cœli fore candidatū.

5. Ex horis Canonicis (si Sacerdos es) unam deputare, quam offeras ad agendas Deo gratias pro vocatione; ad impetrandam perseverantiam in ea, & ad satisfaciendum pro ingratitude circa illam.

6. Pretiosissimæ Dei Parenti, & S. Angelo Custodi specialiter addictum esse: ita enim censebat P. Leonardus Lessius, verè Theologus, ut scribitur in vita ejus, devotionem ad B. V. & ad Angelum Custodem, ad perseverantiam in Societate Jesu plurimum habere momenti, quâ etiam intentione quotidie Litanias ad B. Virginem recitabat.

7. Ex amore vocationis, in quolibet Sa-
cro

cro

cro tempore Communionis vota renovare,

8. Quoties pulsus datur ad salutandam B. V. nempe manè, meridie & vesperi, ex amore vocationis vota renovare; ad illa quidem verba, *Angelus Domini, &c.* Votum Angelicæ Castitatis. Ad illa: *Ecce Ancilla Domini, &c.* Votum Obedientiæ. Ad illa: *Et Verbum Caro factum est,* Votum Paupertatis.

9. In Litanijs de omnibus Sanctis quotidie recitari solitis, ad illa verba: *Vt nos in tuo sancto servitio confortare, & conservare digneris, pectus tundere, donumque perseverantiæ in religione expetere;* tali enim tunctione fiat ex animo, roborantur dona Dei.

DIEI SEXTÆ

MEDITATIO II.

De duobus Vexillis.

Inter Meditationes secundæ Hebdomadæ, hæc quarta ponitur à S. P. N. in qua eidem revelavit Deus totam ideam atque structuram integram Societatis, sicut ipsemet S. Pater retulit Patri Mercuriano, & hic in publica Romæ Exhortatione narravit.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.
PRÆLUDIA accipiuntur ex Exercitijs S. P. N. Primum fit, Historica quædam consideratio,